

HOTĂRÂREA NR.314
din 10.06.2019

Dosar nr.: 195/2018

Petiția nr.:1580/21.03.2018

Petent: ..

Reclamat: Ministerul Finanțelor Publice

Obiect: nerecunoașterea titlurilor de împrumut pentru plata dobânzilor legale aferente la zi

I. Numele, domiciliul sau reședința părților

Numele, domiciliul, reședința sau sediul petentului

1. .

Numele, domiciliul, reședința sau sediul reclamatului

2. Ministerul Finanțelor Publice cu sediul în București, B-dul Libertății nr. 16, sector 5

II. Obiectul sesizării și descrierea presupusei fapte de discriminare

3. Petentul sesizează Consiliul cu privire la nerecunoașterea titlurilor de împrumut pentru plata dobânzilor legale aferente la zi.

III. Procedura de citare

4. În temeiul art. 20, alin.4 din O.G. nr.137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare, cu modificările și completările ulterioare, republicată, Consiliul Național pentru Combaterea Discriminării, prin adresele nr. 1580/26.04.2018 și 2483/26.04.2018, a citat părțile pentru data 15.05.2018.

5. Conform art. 28 din Procedura internă de soluționare a petițiilor și sesizărilor, publicată în Monitorul Oficial nr. 348/06.05.2008, s-a invocat excepția de necompetență a Consiliului Național pentru Combaterea Discriminării în privința constatării existenței discriminării ce rezultă din modalitatea de interpretare și aplicare a legii, atribut exclusiv al instanțelor de judecată.

6. Procedura legal îndeplinită.

IV. Susținerile părților

Susținerile petentului

7. Prin adresa nr. 1580 din 21.03.2018 petentul sesizează Consiliul cu privire la faptul că este proprietarul legal a unor Obligațiuni de Stat, iar Statul Român nu îi recunoaște aceste

titluri. Petentul susține că este proprietarul legal al unor Obligațiuni de Stat Unificată Amortibilă de 1000-5000 Franci aur din anul 1929 cu o dobândă de 7,5% aur emise de statul Român, împrumuturi semnate și garantate în valută – aur pe care dorește să - i fie recunoscute la plată cu dobânzile legale aferente la zi. Solicită în temeiul Legii nr. 570/2001 prin care Statul Român a recunoscut și plătit pretențiile creditorilor reprezentați de Regatul Suediei, posesori de Obligațiuni similare cu ale petentului.

Susținerile părții reclamate

8. Prin adresa nr.3057 din 21.05.2018 Ministerul Finanțelor Publice a invocat excepția de necompetență a CNCD potrivit Deciziei 997/2008 a CCR, precum și excepția de necompetență cu privire la modalitatea de interpretare și aplicare a legii, acesta fiind atributul instanțelor de judecată.

Pe fond reclamata susține că petiția petentului nr.1580/21.03.2018 are un conținut similar petiției înregistrată la Ministerul Finanțelor Publice sub nr. 671.308/21.03.2018, prin care același petent a solicitat informații privind răscumpărarea unor titluri de datorie publică, fără ca aceste titluri să fie anexate petiției.

La această ultimă petiție, Ministerul Finanțelor Publice a formulat răspuns cu adresa nr. 671.308/23.03.2018, în care a arătat următoarele aspecte cu privire la regimul aplicabil titlurilor de stat emise înainte de instaurarea regimului comunist:

- la data de 1 mai 1947 a fost promulgată Legea nr. 142 pentru amortizarea datoriei publice interne, publicată în Monitorul Oficial nr. 98 din 1 mai 1947.

- art. 3 al acestei legi prevede că:

„Plata titlurilor amortizate prin efectul acestei legi începe pe ziua de 1 mai 1947, dată la care sumele reprezentând valoarea integrală a titlurilor la dispoziția deținătorilor pot fi încasate în termen de două luni, contra prezentării titlurilor.”

Sumele corespunzătoare titlurilor neîncasate până la 1 iulie 1947 s-au vărsat într-un fond la Casa de Depuneri.

În conformitate cu Decretul nr. 124/1948, pentru deblocarea fondului și plata titlurilor de rente amortizate prin Legea nr. 142, publicată în Monitorul Oficial din 1 mai 1947 și pentru chemarea la plată a rentelor perpetue emise de stat, care a fost publicat în Monitorul Oficial din iulie 1948, se prevede că:

„Sumele corespunzătoare titlurilor neîncasate până la 15 august 1947, pot fi încasate în termen de un an de la data prezentei legi contra prezentării titlurilor la ghișeele plătitoare.”

Întrucât suma corespunzătoare titlurilor de valoare menționate nu a fost încasată în termenul legal, dreptul de a solicita răscumpărarea acestora s-a prescris, conform prevederilor art. 2, alin. 2 din Decretul nr. 124/1948:

„Prin derogare de la orice dispozițiuni legale contrarii, titlurile neprezentate ia plata înăuntrul acestui termen se prescriu, iar sumele corespunzătoare vor fi făcute venit la Tezaur”.

În completarea acestui răspuns, relativ la Acordul dintre Guvernul României și Guvernul Regatului Suediei privind reglementarea pretențiilor suedeze nesoluționate, semnat la București la 24 iunie 2001, ratificat prin Legea nr. 570/2001 și publicat în Monitorul Oficial nr. 673 din 25 octombrie 2001, se precizează faptul că prin acest acord s-au stins toate pretențiile de orice natură care au aparținut, total sau parțial, direct sau indirect, unor persoane fizice și juridice suedeze, cu condiția ca acestea să fi fost cetățeni suedezi sau persoane juridice suedeze atât la data la care măsurile românești au fost luate, cât și la momentul semnării acordului.

Totodată, menționează faptul că practica instanțelor judecătorești este în sensul că termenul de prescripție a dreptului de a solicita plata ratelor împrumutului constatat prin obligațiunile externe emise de Statul Român, care au intrat sub incidența Legii nr. 142 din 1 mai 1947 pentru amortizarea datoriei publice interne, publicată în Monitorul Oficial nr. 98 din 1 mai 1947, s-a împlinit.

Anexează prezentei, în copie Sentința civilă nr.7012/13.10.2017 pronunțată de Judecătoria Sectorului 5 București - Secția civilă în dosarul nr.6763/302/2017, precum și adresa Ministerului Finanțelor Publice -Direcția Generală de Trezorerie și Datorie Publică nr.671.308723.03.2018.

V. Motivele de fapt și de drept

9. **În fapt**, Colegiul director reține faptul că, nu sunt situații comparabile între persoanele care au solicitat în instanță recunoașterea titlurilor raport și cei care nu au solicitat în instanță recunoașterea acestor titluri.

10. Pe cale de excepții, Colegiul director urmează a respinge excepțiile de necompetență invocate, urmând a analiza petiția pe fond.

11. **În drept**, coroborat actului normativ care reglementează prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare precum și atribuțiile și domeniul de activitate al Consiliului Național pentru Combaterea Discriminării, Colegiul director trebuie să analizeze în ce măsură obiectul petiției este de natură să cadă sub incidența prevederilor O.G. nr.137/2000, republicată, cu modificările și completările ulterioare.

Astfel, Colegiul director analizează în strânsă legătură în ce măsură obiectul unei petiții întrunește, în prima instanță, elementele art. 2 al O.G. nr.137/2000, republicată, cuprins în Capitolul I Principii și definiții al Ordonanței și subsecvent, elementele faptelor prevăzute și sancționate contravențional în Capitolul II Dispoziții Speciale, Secțiunea I-VI din Ordonanță. În măsura în care se reține întrunirea elementelor discriminării, așa cum este definită în art. 2, comportamentul în speță atrage răspunderea contravențională, după caz, în condițiile în care sunt întrunite elementele constitutive ale faptelor contravenționale prevăzute și sancționate de O.G. nr. 137/2000, republicată.

12. O.G. nr. 137/2000 privind combaterea și sancționarea tuturor formelor de discriminare, republicată, la art. 2 alin. 1 prevede: „Potrivit prezentei ordonanțe, prin discriminare se înțelege orice deosebire, excludere, restricție sau preferință, pe bază de

rasă, naționalitate, etnie, limbă, religie, categorie socială, convingeri, sex, orientare sexuală, vârstă, handicap, boală cronică necontagioasă, infectare HIV, apartenență la o categorie defavorizată, precum și orice alt criteriu care are ca scop sau efect restrângerea, înlăturarea recunoașterii, folosinței sau exercitării, în condiții de egalitate, a drepturilor omului și a libertăților fundamentale sau a drepturilor recunoscute de lege, în domeniul politic, economic, social și cultural sau în orice alte domenii ale vieții publice.”

13. Pentru ca o faptă să fie calificată discriminatorie trebuie să îndeplinească următoarele condiții:

a) existența unui tratament diferențiat a unor situații analoage sau omiterea de a trata în mod diferit situații diferite, necomparabile;

b) existența unui criteriu de discriminare conform art. 2 alin. 1 din O.G. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare, republicată, cu modificările ulterioare;

c) tratamentul să aibă drept scop sau efect restrângerea, înlăturarea recunoașterii, folosinței sau exercitării, în condiții de egalitate, a unui drept recunoscut de lege;

d) tratamentul diferențiat să nu fie justificat obiectiv de un scop legitim, iar metodele de atingere a acelui scop să nu fie adecvate și necesare.

14. Reținând în coroborare cu aceste aspecte definiția discriminării, astfel cum este reglementată de articolul 2 alin.1 din O.G.137/2000 cu modificările și completările ulterioare, republicată, Colegiul director se raportează la modul în care sunt întrunite cumulativ elementele constitutive ale art. 2 din O.G. 137/2000. Pentru a ne situa în domeniul de aplicare al art. 2, alin. 1 *deosebirea, excluderea, restricția sau preferința* trebuie să aibă la bază unul dintre *criteriile* prevăzute de către art. 2, alin. 1, și trebuie să se refere la persoane aflate în *situații comparabile* dar care sunt tratate în *mod diferit* datorită apartenenței lor la una dintre categoriile prevăzute în textul de lege menționat anterior. Așa cum reiese din motivația invocată anterior, pentru a ne găsi în situația unei fapte de discriminare trebuie să avem două situații comparabile la care tratamentul aplicat să fi fost diferit. Subsecvent, tratamentul diferențiat trebuie să urmărească sau să aibă ca efect restrângerea ori înlăturarea recunoașterii, folosinței sau exercitării, în condiții de egalitate, a drepturilor omului și a libertăților fundamentale ori a drepturilor recunoscute de lege, în domeniul politic, economic, social și cultural sau în orice alte domenii ale vieții publice.

15. Din documentele existente la dosar reiese faptul că petentului nu i se recunosc titlurile de împrumut în raport cu cei cărora le-au fost recunoscute aceste titluri, ca urmare a solicitării în instanță a recunoașterii acestora în termenul prevăzut de lege. În cazul de față petentul nu a acționat în instanță.

Colegiul director a reținut că sumele corespunzătoare titlurilor neîncasate până la 1 iulie 1947 s-au vărsat într-un fond la Casa de Depuneri. În conformitate cu Decretul nr. 124/1948, pentru deblocarea fondului și plata titlurilor de rente amortizate prin Legea nr. 142, publicată în Monitorul Oficial din 1 mai 1947 și pentru chemarea la plată a rentelor perpetue emise de stat, care a fost publicat în Monitorul Oficial din iulie 1948, se prevede că: „Sumele corespunzătoare titlurilor neîncasate până la 15 august 1947, pot fi încasate

în termen de un an de la data prezentei legi contra prezentării titlurilor la ghișeele plătitoare."

În acest caz nu se poate pune în discuție săvârșirea unei fapte de discriminare de către partea reclamată, situația petentului (nu a solicitat instanței recunoașterea titlurilor) nefiind comparabilă cu situația celor care le-au fost recunoscute titlurile de împrumut (au solicitat recunoașterea acestora în instanța). "La data de 1 mai 1947 a fost promulgată Legea nr. 142 pentru amortizarea datoriei publice interne, publicată în Monitorul Oficial nr. 98 din 1 mai 1947.

Art. 3 al acestei legi prevede că: „Plata titlurilor amortizate prin efectul acestei legi începe pe ziua de 1 mai 1947, dată la care sumele reprezentând valoarea integrală a titlurilor la dispoziția deținătorilor pot fi încasate în termen de două luni, contra prezentării titlurilor."

Din analiza obiectului petiției raportat la îndeplinirea elementelor constitutive ale faptei de discriminare, Colegiul director reține că, în speță, acestea nu se întrunesc, nefiind vorba de situații comparabile (cei care au solicitat în raport cu cei care nu au solicitat în instanță recunoașterea titlurilor), nefiind încălcat principiul egalității și nici cel al nediscriminării.

Prin urmare, Colegiul director decide faptul că, în cazul semnalat de către petent, nu s-a săvârșit o faptă de discriminare, potrivit O.G. nr. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare, republicată.

Față de cele de mai sus, în temeiul art. 20 alin. (2) din **O.G. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare**, republicată, cu unanimitatea membrilor prezenți la ședință

COLEGIUL DIRECTOR HOTĂRĂȘTE:

1. Respinge excepția de necompetență invocată din oficiu;
2. Aspectele sesizate nu întrunesc elementele constitutive ale discriminării, astfel cum este definită în art. 2 alin.1 din O.G. nr. 137/2000 republicată; (nu sunt situații comparabile)
3. O copie a hotărârii se va comunica părților.

VI. Modalitatea de plată a amenzii

Nu este cazul;

VII. Calea de atac și termenul în care se poate exercita

Prezenta hotărâre poate fi atacată la instanța de contencios administrativ, potrivit **O.G. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea faptelor de discriminare, republicată și Legii nr. 554/2004 a contenciosului administrativ.**

Membrii Colegiului director prezenți la ședință

ASZTALOS CSABA FERENC – membru

DINCĂ ILIE – membru

HALLER ISTVÁN – membru

LAZĂR MARIA – membru

LUMINIȚA GHEORGHIU – membru

SANDU TATIANA VERONICA – membru

POPA CLAUDIA SORINA – membru

Redactat și motivat de P.C.S. și V.F. Data: 13.06.2019

Notă: prezenta Hotărâre emisă potrivit prevederilor legii și care nu este atacată în termenul legal de 15 zile, potrivit **OG 137/2000 privind prevenirea și sancționarea faptelor de discriminare și Legii 554/2004 a contenciosului administrativ**, constituie de drept titlu executoriu.